

Élia - Nomer Rolas

Saben lebak bakal diluhuraké

Jeff Pippenger

2023-10-17

Kita isih ngrembug Élia minangka pralambang kenabian. Élia mratelakaké marang Ahab yèn ora bakal ana udan, kajaba miturut pangandikané, sajroning telung taun.

Élia, wong Tisbi saka para pedunung ing Giléad, banjur ngandika marang Akhab, “Demi Sang Yehuwah, Allahé Israèl, ing ngarsané Panjenengané aku ngadeg, ing taun-taun iki ora bakal ana ebun utawa udan, kejaba manut tembungku.” 1 Para Raja 17:1.

Kristus maringi pirsá marang kita ing kitab Lukas, bilih tigang taun punika satemenipun tigang setengah taun.

Panjenengané banjur ngandika, Satemené, Aku pitutur marang kowé, ora ana nabi kang katampani ing nagarané dhéwé. Nanging satemené Aku pitutur marang kowé, ana akèh randha ing Israèl ing jamané Élias, nalika langit katutup telung taun nem sasi lawasé, nalika pailan gedhé tumiba ing saindenging tanah; nanging Élias ora kautus marang siji waé saka antarané wong-wong mau, kejaba menyang Sarépta, sawijining kutha ing Sidon, marang sawijining wong wadon randha. Lukas 4:24–26.

Telung taun setengah iku kalakon ing jamané Ahab lan Izébèl, saéngga nandhani telung taun setengah profetik wiwit taun 538 nganti 1798, nalika kapausan, kang dilambangaké minangka Izébèl ing pasamuwan Tiatira, mrentah sajroning Jaman Pepeteng.

Nanging Aku nduwèni sawatara prekara marang kowé, awit kowé nglilakaké wong wadon Yézebel iku, kang ngarani dhiriné nabi wadon, mulang lan nasaraké para abdiningsun supaya padha laku jina lan mangan barang-barang kang kaurbanké marang brahala. Lan Aku wis maringi wektu marang dheweke supaya mratobat saka laku jinané; nanging dheweke ora gelem mratobat. Lah, Aku bakal mbuwang dheweke menyang ing paturon, lan wong-wong kang padha laku jina karo dheweke menyang ing kasangsaran gedhé, kajaba padha mratobat saka panggawéné. Lan anak-anaké bakal Dakpatèni kanthi pati; lan sakèhé pasamuwan bakal padha sumurup yèn Aku iki Panjenengané kang nyidiki ginjel lan ati; lan Aku bakal maringi marang saben wong ing antaramu miturut panggawéné. Wahyu 2:20–23.

“Wektu kanggo mratobat” tumrap Izébèl yaiku telung taun setengah ing jaman Élia, lan telung taun setengah profétis wiwit 538 nganti 1798 ing Jaman Peteng panganiaya kapausan. Ukuman tumrap Izébèl lan para raja Éropah sing nindakaké laku jina karo dhèwèké, yaiku dibuwang menyang amben kasangsaran lan patiné anak-anaké. Ana jiwa-jiwa sing setya sajroning Jaman Peteng, sing uga wis dibuwang menyang amben kasangsaran, nanging wong-wong mau bakal urip. Nalika dibuwang menyang amben kasangsaran, asil pungkasané—urip tumrap wong sing setya utawa pati tumrap wong sing

ora setya—ditetepaké adhedhasar “pakaryan”-é. Ambene kasangsaran tumrap wong-wong sing setya ngasilaké kasabaran lan urip. Ambene kasangsaran mau bakal mandheg nyedhaki pungkasané telung taun setengah, sakdurungé Élia ninggalaké Sarépta kanggo maréntah Akhab supaya nglumpukaké kabèh Israèl menyang Gunung Karmèl.

“Panganiaya marang pasamuwan ora lumaku sajroning kabèh periode 1260 taun iku. Gusti Allah, awit saka sih-rahmat-Nya marang umaté, nyepakaké cekaké mangsa pacoban murub sing dialami déning wong-wong mau. Nalika ngramalaké ‘kasangsaran gedhé’ sing bakal nimpa pasamuwan, Sang Juru Slamet ngandika: ‘Lan saupama dina-dina iku ora dicekakaké, mesthi ora ana wong siji waé sing bakal kaslametaké; nanging marga saka para pinilih, dina-dina iku bakal dicekakaké.’ Matius 24:22. Lumantar pangaruh Réformasi, panganiaya iku dipungkasi sadurungé taun 1798.” *The Great Controversy*, 266, 267.

Pengadilan saka “ranjang kasangsaran” tumrap kapausan bakal “matèni anak-anake kanthi pati,” nanging pengadilan saka “ranjang kasangsaran” iku ngandhut janji kauripan tumrap wong-wong kang pakaryane mbuktèkaké kasetyané, kaya dene katuduhaké ana ing patiné putrané randha ing Sarepta.

Sakwisé perkara-prekara iku kelakon, anaké wong wadon, sing dadi nyonya ing omah iku, lara; lan larané saya abot banget, nganti ora ana ambegan sing kari ana ing dhèwèké. Wong wadon mau banjur ngandika marang Élia, “Apa urusanku karo kowé, hé wonging Allah? Apa kowé teka marang aku kanggo ngélingaké dosaku, lan matèni anakku?” Panjenengané banjur ngandika marang wong wadon mau, “Pasrahna anakmu marang aku.” Banjur dijupuké anak iku saka pangkoné, digendhong munggah menyang kamar ndhuwur, panggonané panjenengané manggon, sarta dituroni ing paturoné dhéwé. Panjenengané banjur sesambat marang Pangéran lan ngandika, “Dhuh Pangéran, Allah kawula, apa Panjenengan uga ndhatangaké bilai marang randha sing daknumpang iki, kanthi matèni anaké?” Panjenengané banjur nglempakaké awake ana ing sandhuwuré bocah iku kaping telu, lan sesambat marang Pangéran sarta ngandika, “Dhuh Pangéran, Allah kawula, kawula nyuwun, mugé nyawaning bocah iki kawangsulaké manèh marang dhèwèké.” Pangéran miyarsakaké swarané Élia; lan nyawaning bocah iku bali manèh marang dhèwèké, sarta bocah iku urip manèh. Élia banjur njupuk bocah iku, nggawa mudhun saka kamar mau menyang omah, lan masrahaké marang ibuné; Élia banjur ngandika, “Lah, anakmu urip.” Wong wadon mau banjur ngandika marang Élia, “Saiki lumantar iki aku sumurup yèn kowé iku wonging Allah, lan yèn pangandikané Pangéran ing cangkemmu iku kayektèn.” 1 Para Raja 17:17–24.

Randha iku mangertèni yèn Élia iku “wongé Allah,” awit “pangandikané Pangéran” kang ndadèkaké anaké bali urip iku, yaiku pangandika kang “bebener.” Tata cara telung léngkah nalika Élia nglempakaké awake dhéwé ana ing sadhuwuré anaké randha mau dipahami déning randha iku minangka “pangandika” ing cangkemé Élia minangka “bebener.” Tembung Ibrani ‘emeth’ diterjemahaké ing pethikan iki minangka “bebener,” lan nggambaraké daya nitahaké saka Alfa lan Omega. Iku yaiku tembung Ibrani kang kabentuk déning aksara kapisan, kaping telulas, lan pungkasan saka aksara Ibrani, lan nggambaraké

Sang Kuwasa kang bisa mbalèkaké wong mati dadi urip manèh.

Para wong setya, padha kaya para wong kang ora setya ana ing “ruang” wektu pacoban kang dilambangaké déning telung taun setengah, nampani paukuman arupa “pambaringan kasangsaran gedhé.” Pati dadi asil tumrap anak-anak golongan kang ngetutaké sundel kang laku jina lan mulang piwulang-piwulang kapir. Urip kaparingaké marang golongan liyané kang ngetutaké pituduhé Élia, lan pracaya marang Sabdaning “kayekten.”

Randha mau wis nuruti dhawuhé Élia supaya njupukaké banyu tumrap dhèwèké lan maringi roti marang dhèwèké, lan katindakane manut marang pangandikané nabi iku nggambaraké para setya ing Jaman Petengé Tiyatira. (Prayoga dicathet manawa nalika Élia dhawuh marang randha iku supaya luwih dhisik menehi pangan marang dhèwèké, banjur sawisé iku maringi pangan marang anaké lan awaké dhéwé, kang kagambaraké yaiku yèn Élia iku sing kapisan nampi pangan kanggo dipangan. Dhèwèké sing kapisan nampi pawarta iku, lan sawisé iku gréja.) Kita diparingi katerangan yèn pakaryané para setya iku luwih gedhé ing pungkasan tinimbang ing wiwitan.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Tiatira, tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Putraning Allah, kang mripaté kaya nyala geni, lan sikilé kaya tembaga alus; Aku sumurup marang panggawému, lan katresnan, lan pangabdian, lan pracayamu, lan kasabaranmu, lan panggawému; lan kang pungkasan iku luwih akèh tinimbang kang wiwitan. Wahyu 2:18, 19.

Wong-wong kang setya ngetokaké “pakaryan-pakaryan” becik sajroning “wektu” kang diparingaké marang kapausan supaya mratobat, nanging pakaryané ing wekasan “luwih akèh tinimbang ing wiwitan.” Nalika “wektu” iku wus meh rampung, Kristus ngutus lintang ésuking reformasi, kang miwiti pakaryan supaya ora maneh nandhang kapausan, kang mulangi pasamuwan “tumindak jina, lan mangan samubarang kang kasembahaké marang brahala.”

Lan wong kang menang lan netepi pakaryan-Ku nganti pungkasan, marang wong iku bakal Dakparingi panguwasa nguwasani para bangsa: Lan wong iku bakal marentah wong-wong mau nganggo teken wesi; kaya piring-piring lempung gaweyane tukang grabah bakal diremuk nganti dadi pecahan-pecahan: kaya mangkono uga Aku wis nampani saka Rama-Ku. Lan Aku bakal maringi marang wong iku lintang ésuk. Sapa sing nduwèni kuping, manawa wong iku ngrungokna apa kang kasabdakaké déning Roh marang pasamuwan-pasamuwan. Wahyu 2:26-29.

Kristus kagungan “sawetawis prakara tumrap” para setya ing wiwitaning “wektu” kang kaparingake marang kapausan supaya mratobat, amarga padha wus ngidini Izebel, “kang nyebut awake dhewe nabi wadon, mulang lan nggodha para kawula-Ku supaya padha laku jina, lan mangan samubarang kang kaunjukake marang brahala.” Nanging ing pungkasaning “wektu” iku para setya ora bakal maneh nglilani kapausan nerusake panggodha-panggodha mau.

“Ing abad kaping patbelas muncula ing Inggris ‘lintang esuking Reformasi.’ John Wycliffe dadi pawarta pambukaning reformasi, ora mung tumrap Inggris piyambak, nanging tumrap sakabèhé jagad Kristen. Pambantahan agung marang Roma kang diparengaké marang dheweke supaya diucapaké iku ora bakal bisa didhamel meneng. Pambantahan iku mbukak perjuangan kang bakal nuwuhaké pambébasan tumrap para individu, tumrap pasamuwan-pasamuwan, lan tumrap bangsa-bangsa.” *The Great Controversy*, 80.

Panganan kang dipangan déning para abdiné Allah iku yaiku piwulang-piwulang utawa pesen kang ditampani déning wong-wong mau. Laku jina iku pasamuwan nggunakaké kakuwasan nagara kanggo ngleksanakaké pamaksaning piwulang-piwulang brahala sing diduwèni déningé. Ing sajroning “wektu” kang kaparingaké marang Izebel kanggo mratobat, pasamuwan mlayu menyang ara-ara samun kanggo pangayoman.

Lan wong wadon iku mlayu menyang ing ara-ara samun, ing kono dhèwèké kagungan papan kang wus diprasadiyahakake déning Allah, supaya ana kang maringi pangan marang dhèwèké ana ing kono lawasé sèwu rong atus suwidak dina.... Lan marang wong wadon iku kaparingaké loro swiwi manuk garudha gedhé, supaya dhèwèké bisa mabur menyang ing ara-ara samun, menyang ing panggonané, ing kono dhèwèké dipelihara salawasé satunggal mangsa, lan rong mangsa, lan satengah mangsa, adoh saka ing ngarsané ula. Lan ula iku ngetokaké banyu saka cangkemé kaya banjir ngetutaké wong wadon iku, supaya dhèwèké katut kabawa déning banjir iku. Nanging bumi nulungi wong wadon iku, lan bumi mbukak cangkemé, lan nguntal banjir kang diwetokaké déning naga saka cangkemé. Wahyu 12:6, 14–16.

Nalika mangsa panganiaya déning Izebel lan Akhab, Obaja nggambarake pangayoman kang diparingake déning pasamuwan ing mangsa pamaréntahan kapausan.

Lan Akhab nimbali Obaja, kang dadi pangarsa griyané. (Obaja iku banget wedi-asih marang Pangéran; amarga nalika Izébel matèni para nabi kagungané Pangéran, Obaja njupuk satus nabi, lan ndhelikaké wong-wong mau saben sèket ana ing guwa, sarta nyukupi wong-wong mau nganggo roti lan banyu.) 1 Para Raja 18:3, 4.

Pakaryané Obaja anggoné ndhelikaké para nabi saben sèket wong ana ing guwa-guwa iku minangka pralambang papan ana ing ara-ara samun sing wis kasawiyakaké déning Gusti Allah kanggo maringi panguripan marang para setya, yaiku wong-wong sing nampik mangan piwulang-piwulang kapapaan lan uga nampik nampani sesambungan najis kang dilambangaké déning jinahe karo para ratu Éropah. Wektu nalika Éliah wis diparingi pituduh supaya marani randha ing Sarepta kanggo olèh pangan lan pangayoman saka Izébel lan Ahab, iku padha karo wewangen wektu nalika pasamuwan mlayu menyang ara-ara samun, lan papan kang kasawiyakaké kanggo wong-wong mau déning Gusti Allah iku dilambangaké déning pakaryané Obaja.

Papan pandheliking Élia ana ing Sarepta, kang ing basa Ibrani sinebut “Zarephath,” tegesé panyucèn. Nalika wektu kang kaparingaké marang Izébel kanggo mratobat wis rampung, Élia sowan marang Obaja lan nimbali Akhab supaya nglumpukaké sakèhé Israèl menyang

Karmèl.

Nalika Obaja lumaku ana ing dalan, lah Élia ketemu karo dhèwèké; lan dhèwèké banjur wanuh marang Élia, sarta sujud tumungkul nganti pasuryané nyentuh ing lemah, lan matur, “Punapa panjenengan punika gusti kawula, Élia?” Panjenengané mangsuli, “Inggih, kula punika. Lungaa, kandhanana marang gustimu, ‘Lah, Élia ana ing ngriki.’” 1 Kings 18:17, 18.

Wektuné Élia bebarengan karo randha ing Sarepta nglambangaké Jaman Peteng. Ing carita bab Élia lan randha mau, dhèwèké lagi nglumpukaké loro kayu, amarga dhèwèké wus arep mati. Randha ing ramalan iku sawijining pasamuwan, lan dhèwèké nglambangaké pasamuwan ing ara-ara samun kang meh mati.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Sardis tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Panjenengané kang nyekel pitu Rohé Allah lan pitu lintang; Aku pirsara marang pakaryanmu, yèn kowé nduwèni jeneng yèn kowé urip, nanging satemené kowé mati. Padha waspada, lan kukuhna prekara-prekara sing isih kari, kang wus meh mati; awit Aku ora nemu pakaryanmu sampurna ana ing ngarsané Allah. Wahyu 3:1, 2.

Panjenengané lagi “nglumpukaké rong kayu”, lan nyawisaké tumrap patiné nalika Élia nyelani panjenengané.

Lan pangandikané Pangéran rawuh marang dhèwèké, mangkéné, “Ngadega, mangkata menyang Sarfat, kang klebu wewengkoné Sidon, lan manggonana ana ing kono; lah Ingsun wis dhawuh marang sawijining randha wadon ana ing kono supaya nyukupi kabutuhanmu.” Mulané banjur dhèwèké ngadeg lan mangkat menyang Sarfat. Bareng tekan ing gapuraning kutha, lah randha wadon iku ana ing kono lagi nglumpukaké kayu bakar; banjur dhèwèké nimbali wong wadon iku lan ngandika, “Kula nyuwun, jupuken kula banyu sathithik ana ing sawijining wadhah, supaya kula saged ngombé.” Nalika wong wadon iku lagi arep njupukaké, dhèwèké nimbali manèh lan ngandika, “Kula nyuwun, gawanen kula roti sapecak ana ing tanganmu.” Nanging wong wadon iku mangsuli, “Demi asmané Pangéran, Allahmu, ingkang gesang, aku ora nduwèni roti, kejaba mung sakepel glepung ana ing genthong lan sathithik lenga ana ing kendi; lan lah aku lagi nglumpukaké rong potong kayu, supaya aku bisa mlebu lan ngolah iku kanggo aku lan anakku, supaya aku lan dhèwèké bisa mangan, banjur mati.” 1 Para Raja 17:8–12.

Randhané Sarepta lagi nglumpukaké “loro kayu.” Randhané iku nggambaraké para wong pracaya kang setya ing jamané Izebel. Anaké lanang nggambaraké wong-wong sajrone sajarahé Tiatira sing mati kanthi janji yèn bakal diuripaké manèh ing patangen kang kapisan.

Lan aku weruh dhampar-dhampar, lan wong-wong padha lenggah ing sandhuwuré, lan pangadilan diparingaké marang wong-wong mau; lan aku weruh jiwa-jiwané wong-wong sing wis dipancung amarga paseksèn bab Gusti Yésus, lan amarga pangandikané Allah, lan sing ora nyembah kéwan mau, uga dudu reca-cithakané, sarta ora nampa tandhané ing bathuké utawa ing tangané; lan wong-wong mau padha urip lan mrentah bebarengan

karo Kristus lawasé sèwu taun. Nanging wong mati liyané ora urip menèh nganti sèwu taun mau rampung. Iki wunguné kang kapisan. Rahayu lan suci wong sing oleh panduman ing wunguné kang kapisan; marang wong-wong kaya mangkono, pati kang kapindho ora duwé kuwasa, nanging wong-wong mau bakal dadi para imamé Allah lan Kristus, lan bakal mrentah bebarengan karo Panjenengané lawasé sèwu taun. Wahyu 20:4–6.

Randha iku uga nglambangaké wong sawetara ing Sardis, sing pantes lan kaparingi sandhangan putih.

Nanging sira isih duwe sawetara jeneng ana ing Sardis, kang ora ngrèmèni sandhangané; lan wong-wong iku bakal lumaku bebarengan karo Aku nganggo putih, awit padha pantes. Sapa sing menang, wong iku uga bakal kaparingan sandhangan putih; lan Aku ora bakal mbusak jenengé saka kitabing kauripan, nanging Aku bakal ngakoni jenengé ana ing ngarsaning Rama-Ku lan ana ing ngarsané para malaékat-Né. Wahyu 3:4, 5.

Wong-wong ing pasamuwan kaping papat, yaiku Tiatira, kang mati kanthi setya, kang dilambangaké déning putrané randha, padha kaparingan sandhangan putih ing segel kaping lima.

Lan nalika Panjenengane wus mbukak segel kang kaping lima, aku weruh ana ing sangisoring mesbèh nyawa-nyawané wong-wong kang dipatèni marga saka pangandikané Allah, lan marga saka paseksèn kang dicekel déning wong-wong mau. Wong-wong mau banjur padha sesambat nganggo swara banter, pangucapé: Ngantos pinten lamnipun, dhuh Gusti, kang suci lan leres, Paduka dereng ngadili lan males getih kawula dhateng wong-wong kang manggon ing bumi? Lan saben wong saka wong-wong mau diparingi jubah putih; lan dhateng wong-wong mau kapangandikakaké, supaya padha ngaso rumiyin sawetara mangsa manèh, nganti kanca-kancané padha ngabdi lan sadulur-saduluré, kang bakal dipatèni kaya déné wong-wong mau, wis kacumponan. Wahyu 6:9–11.

Para martir ing Jaman Peteng diparingi jubah putih, lan didhawuhi ngaso ana ing kubur-kuburé, nganti ana golongan martir paus liyane kang bakal dipatèni, kaya déné wong-wong mau wis dipatèni. Wong-wong mau wis dipatèni déning kepausan sajrone wektu telung taun setengah, lan wong-wong mau diprasetyakaké yèn ing wekasané kepausan bakal diadili, nanging ora nganti golongan kapindho saka para martir paus bakal dipatèni, sajrone krisis angger-angger Minggu kang bakal enggal rawuh. Sister White nggandhèngaké panyuwun para martir bab pangadilan tumrap kepausan, karo rong pethikan ing kitab Wahyu.

“Nalika segel kaping lima kabukak, Yohanes, Sang Panerang, ing wahyu ndeleng ing sangisoring misbyah golongan wong-wong kang dipatèni amarga Sabda Allah lan paseksèné Gusti Yesus Kristus. Sawisé iki banjur rawuh pemandhangan-pemandhangan kaya kang katrangané ana ing Wahyu pasal wolulas, nalika wong-wong kang setya lan bener katimbali metu saka Babil. [Wahyu 18:1–5, dipunpetik.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Wahyu wolulas ayat siji nganti lima nggambarake loro swara ing ayat siji lan ayat papat. Swara kang kapindho iku yaiku panggilan supaya metu saka Babil, lan iki nandhani wiwitaning panganiaya amarga angger-angger Minggu, nalika gerakan kang gagah prakosa saka malaekat katelu nimbali wedhus-wedhusé Allah kang liyané supaya metu saka Babil. Panjenengané uga nempatake pethikan saka segel kang kaping lima ing pambukané segel kang kaping pitu.

“[Wahyu 6:9–11 dipun kutip]. Ing ngriki katingalaken dhateng Yohanes pemandhangan-pemandhangan ingkang sanès kasunyatan ing wekdal punika, nanging ingkang badhé kalampahan wonten ing satunggaling jangka wekdal ing tembé.”

“Wahyu 8:1–4 dipunpetik.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Ing Wahyu bab wolung, ayat siji nganti papat, segel kang kapitu kabukak.

Lan nalika Panjenengané wus mbikak segel kapitu, ana kasepen ing swarga watara setengah jam lawasé. Lan aku weruh pitu malaékat kang jumeneng ana ing ngarsané Gusti Allah; lan marang wong-wong mau kaparingan pitu kalasangka. Lan ana malaékat liyané teka lan ngadeg ana ing mesbèh, nyekel pedhupan emas; lan marang panjenengané kaparingaké menyan akèh, supaya dipasrahaké bebarengan karo pandongané para suci kabèh ana ing mesbèh emas kang ana ing ngarsané dhampar. Lan kukusé menyan, kang munggah bebarengan karo pandongané para suci, munggah marang ngarsané Gusti Allah saka tangané malaékat mau. Wahyu 8:1–4.

Pandongané para martir ing Jaman Peteng, kang ana ing segel kalima nyuwun supaya Allah ndhatengaké paukuman marang wanita laku jina kang tumindak jina karo para ratu ing bumi, munggah “maring ngarsané Allah,” nalika segel kapitu kabukak. Roh Piwulang nyalarasaké pambukaning segel kapitu karo swara kapindho ing Wahyu wolulas, awit ing swara kapindho iku Allah ngèlingi pialané, lan banjur Panjenengané ndadèkaké paukumané kaping pindho. Sepisan kanggo para martir ing Jaman Peteng, lan sepisan kanggo adus getih ing krisis hukum Minggu.

Lan aku krungu swara liyane saka swarga, ngandika: Metua saka ing dheweke, he para umat-Ku, supaya kowe aja melu nandhang dosa-dosane, lan supaya kowe aja kataman pageblug-pagebluge. Amarga dosa-dosane wis tekan ing swarga, lan Gusti Allah wis ngèlingi sakehing pialane. Walesana marang dheweke kaya dheweke wus males marang kowe, lan dobelna marang dheweke tiket pindho miturut pakaryane: ana ing tuwung kang wis kapenuhan déning dheweke, isenana kanggo dheweke tiket pindho. Wahyu 18:4–6.

Sawetara wong ing Sardis sing ora ngreridhu sandhangané, makili wong-wong sing metu saka sajarah Tiatira kang pungkasané ana ing taun 1798. Wong-wong mau dilambangaké déning randha saka Sarepta, sawijining randha sing arep tindak menyang pasamuwaning penganten ing taun 1844.

“Rawuhipun Kristus dados Imam Agung kita dhateng papan ingkang maha suci, kagem sesucining pasamuwan suci, kados ingkang dipunwedharaken wonten ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning manungsa dhateng Sang Sepuhing Dinten, kados ingkang dipunaturaken wonten ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng Padalemanipun, kados ingkang sampun dipunwratelakaken déning Maleakhi, punika sadaya minangka katrangan bab prastawa ingkang sami; lan punika ugi dipunlambangaken déning rawuhipun pangantèn kakung dhateng pawiwahan, kados ingkang dipunandharaken déning Kristus wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 426.

Randhané, lagi nyawisaké pésta pungkasané sadurungé pati, nalika Élia mréntahaké supaya dhèwèké ngladèni dheweke. Dhèwèké nggambaraké wong setya sawatara ing Tiyatira, kang lagi ngalami peralihan dadi wong setya sawatara ing Sardis sing padha nglumpukaké “rong teken” kanggo sawijining “geni”.

“Loro tongkat” iku nglambangaké kaloro omah Israel kuna, kang wis kaidak-idak déning paganisme lan banjur déning papalisme, nanging banjur bakal diklumpukaké bebarengan lan digandhengaké dadi “siji tongkat,” ing sajarah taun 1798 nganti 1844.

Pangandikané Pangéran tumeka marang aku manèh, mangkéné: “Satemah iku, hé anak manungsa, jupuken sapotong kayu siji, lan tulisana ing kono, ‘Kagem Yehuda lan kagem bani Israel, para mitrané’; banjur jupuken sapotong kayu liyané, lan tulisana ing kono, ‘Kagem Yusuf, yaiku kayuné Éfraim, lan kagem sakèhé brayat Israel, para mitrané’; lan gandhèngna kang siji karo sijiné dadi sapotong kayu siji, temah dadi siji ana ing tanganmu. Lan manawa bani bangsamu padha matur marang kowé, mangkéné, ‘Apa kowé ora arep nerangaké marang aku apa tegesé iki kabèh?’ banjur kandhaa marang wong-wong mau, ‘Mangkéné pangandikané Gusti Allah: Lah, Aku bakal njupuk kayuné Yusuf, kang ana ing tangané Éfraim, sarta taler-talering Israel, para sekuthoné, lan bakal nglebokaké karo iku, yaiku karo kayuné Yehuda, lan ndadèkaké kayu siji, temah bakal dadi siji ana ing tangan-Ku.’ Déné kayu-kayu kang koktulisi iku bakal ana ing tanganmu ana ing ngarepé mripaté wong-wong mau. Lan kandhaa marang wong-wong mau, ‘Mangkéné pangandikané Gusti Allah: Lah, Aku bakal njupuk bani Israel saka ing satengahé para bangsa kapidir, ing ngendi waé padha lunga, lan bakal nglumpukaké wong-wong mau saka saben sisih, sarta nggawa bali menyang nagarané dhéwé; lan Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau dadi bangsa siji ana ing nagara iku, ing gunung-gunung Israèl; lan siji ratu bakal dadi ratuné wong kabèh; sarta wong-wong mau ora bakal dadi rong bangsa manèh, lan ora bakal kapérang dadi rong karajan manèh babar pisan; uga ora bakal najisaké awaké dhéwé manèh kalawan brahala-brahala, utawa kalawan barang-barang kang njijiki, utawa kalawan samubarang panerakéné; nanging Aku bakal nylametaké wong-wong mau saka sakèhé papan panggonané, ing kono wong-wong mau wus padha gawé dosa, lan Aku bakal nucèkaké wong-wong mau; mangkono wong-wong mau bakal dadi umat-Ku, lan Aku bakal dadi Allahé. Lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi ratu ngungkuli wong-wong mau; lan wong-wong mau kabèh bakal nduwèni pangon siji; wong-wong mau uga bakal lumaku manut pepakoning-Ku, lan netepi pranatan-pranatan-Ku, sarta nindakaké iku. Lan wong-wong mau bakal manggon

ana ing nagara kang wus Dakparingaké marang Yakub, abdi-Ku, papan leluhurmu biyèn padha manggon; lan wong-wong mau bakal manggon ana ing kono, yaiku wong-wong mau, lan anak-anaké, lan putu-putuné nganti salawas-lawasé; lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi pangérané nganti salawas-lawasé. Kajaba iku Aku bakal damel prejanjian katentreman karo wong-wong mau; iku bakal dadi prejanjian langgeng kanggo wong-wong mau; lan Aku bakal mapanaké wong-wong mau, lan nggedhèkaké cacahé, sarta netepaké pasucene-Ku ana ing satengahé wong-wong mau nganti salawas-lawasé. Tarub-Ku uga bakal ana bebarengan karo wong-wong mau; iya, Aku bakal dadi Allahé, lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ku. Lan para bangsa kapir bakal padha sumurup yèn Aku iki Pangéran kang nucèkaké Israèl, manawa pasucene-Ku ana ing satengahé wong-wong mau nganti salawas-lawasé.’ ” Yéheskièl 37:15-28.

Nalika Élia ninggalaké Sarepta kanggo nimbali Akhab lan sakèhé Israèl menyang Gunung Karmèl, pasamuwan randha sing wus mlayu menyang ara-ara samun iku lagi nglumpukaké rong kayu kanggo geni kang nyucèkaké randha mau sadurungé pahargyan palakrama ing tanggal 22 Oktober 1844. Panglumpukan rong kayu iku yaiku panglumpukan gerakan Millerit kang katuntaské ing sajroning wektu suwé sewidak lima taun pungkasan sing katandhani ing Yesaya pitu. Kraton sisih lor nandhang ipat-ipaté Musa wiwit taun 723 SM nganti 1798, lan kraton sisih kidul nandhang ipat-ipat sing padha wiwit taun 677 SM nganti 1844. Ing taun 1844, turun-tumurun kasukman saka rong bangsa harfiah mau kaimpun bebarengan dadi satunggal kayu, utawa satunggal bangsa.

Manawa ora ana apa-apa liyané, Yéhezkièl netepaké yèn loro teken iku nglambangaké loro bangsa, kang banjur dadi siji bangsa.

Awit sirahé Siria iku Damsyik, lan sirahé Damsyik iku Rezin; lan sajroning nem puluh lima taun Éfraim bakal diremuk, nganti ora dadi bangsa manèh. Lan sirahé Éfraim iku Samaria, lan sirahé Samaria iku putrané Remalya. Yèn kowé ora precaya, mesthi kowé ora bakal kakukuhaké. Yesaya 7:8, 9.

Manawi kita boten pitados dhateng pitedahing ramalan babagan sewidak gangsal taun, kita boten badhé katetepaken.

Kita badhé nglajengaken nyariosaken pralambangipun Élia ing artikel salajengipun.